

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 192/04-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. júna 2004 predbežne prerokoval sťažnosť PhDr. Vojtecha Keszeliho, Š., zastúpeného advokátom JUDr. P. B., Š., ktorou namieta porušenie svojho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní sp. zn. 6 SŽ 3/03, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť PhDr. Vojtecha Keszeliho o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. mája 2004 doručená sťažnosť PhDr. Vojtecha Keszeliho (ďalej len „sťažovateľ“), Š., zastúpeného advokátom JUDr. P. B., Š., ktorou namieta porušenie svojho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní sp. zn. 6 SŽ 3/03.

Sťažovateľ uvádza, že žalobou z 8. januára 2003 doručenou najvyššiemu súdu sa domáhal rozhodnutia v súlade so štvrtou hlavou piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, aby označený správny orgán v určenej lehote rozhodol v päť rokov trvajúcim správnom konaní o rozklade.

Uznesením z 12. marca 2003 sp. zn. 6 SŽ 3/03 najvyšší súd návrh zamietol. Na základe sťažnosti sťažovateľa ústavnému súdu ústavný súd nálezom z 29. januára 2004 č. k. IV. ÚS 156/03-21 uvedené uznesenie najvyššieho súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

Napriek skutočnosti, že uvedené rozhodnutie ústavného súdu nadobudlo právoplatnosť 4. marca 2004, sťažovateľovi nebolo ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu uhradené primerané finančné zadost'učinenie, hoci najvyšší súd tak mal urobiť do 5. mája 2004, pričom zároveň nekoná ani v merite veci sp. zn. 6 SŽ 3/03.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti sťažovateľ vo svojom návrhu výroku rozhodnutia (petite) žiada, aby ústavný súd vyslovil porušenie jeho práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, prikázal najvyššiemu súdu konať v predmetnej veci bez zbytočných priet'ahov a priznal primerané finančné zadost'učinenie v sume 90 000 Sk a náhradu trov právneho zastúpenia.

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí podľa § 25 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Skúmal pritom, či má na jej prerokovanie právomoc, či sťažnosť má náležitosti podľa § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde, či nie je neprípustná, podaná niekým zjavne neoprávneným alebo oneskorene, ako aj to, či nie je zjavne neopodstatnená.

Sťažnosť je zjavne neopodstatnená, ak opísaným konaním orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu sťažovateľom označeného základného práva alebo slobody. „O zjavnej neopodstatnenosti podnetu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu vôbec nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov“ - (rozhodnutie sp. zn. I. ÚS 66/98).

Sťažovateľ považuje skutočnosť, že najvyšší súd nekoná vo veci, za zbytočný priet'ah z dôvodu, že nesprávne rozhodnutie vo veci vydal najvyšší súd už po dvoch mesiacoch od prijatia jeho návrhu, pričom ešte stále nebolo vydané právne relevantné rozhodnutie v zmysle už dva mesiace právoplatného nálezu ústavného súdu. Sťažovateľ poukazuje aj na to, že konanie na najvyššom súde trvá už šesťnásť mesiacov, pričom práve toto konanie malo odstrániť priet'ahy v správnom konaní trvajúcim vyše šiestich rokov.

Ústavný súd neposudzuje sťažovateľom opísaný skutkový a právny stav ako možné porušenie jeho práv v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože celková doba konania na najvyššom súde vrátane zrušeného rozhodnutia a úkonov, ktoré boli dosiaľ v predmetnej veci vykonané, vylučujú zatiaľ možnosť, aby v tejto veci došlo k zbytočným priet'ahom, ktoré by mali za následok porušenie práv sťažovateľa v zmysle uvedených článkov ústavy a dohovoru.

V zmysle ustálenej rozhodovacej činnosti ústavného súdu jedným z dôvodov odmietnutia sťažnosti je zjavná neopodstatnenosť, ktorú možno vysloviť, ak ústavný súd nezistí priamu príčinnú súvislosť medzi namietaným postupom štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sťažovateľ namieta - napr. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 93/97, I. ÚS 87/97, I. ÚS 20/97, I. ÚS 24/98. Zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti nemožno odstrániť.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. júna 2004